

PIJU X.

Mrtev si! . . .

Morje šumi . . . Mi Te kličemo: Kje si, naš kapitan,
ki poznaš pota in zvezde? Solnce umira, nagiblje se dan
in groza noči in brezno valov nam pljuska čez krov
in jadro hrešči! — — In le en odgovor, kot glas iz grobov:

Mrtev si! . . .

Trdi ljudje smo: v viharju izbrušeni in v boju izkušeni,
pa smo zajokali, kakor otroci ob mrtvem očetu:
Kje si — ki človeku človeka bi dal, svet vrnil svetu,
zemlji ljubezen vdahnil do dna korenin,
da bi spoznali se mati in hči, si ne pili krvi,
ne morila se oče in sin?

Mrtev si! . . .

In vidim Te v Večnem življenju v Njegovem objemu: »Moj romar, odkod?«
Tvoje ovce sem pasel, sledil Tvojo pot . . .

Kot Kristusa: — Tebe dal svetu ubožen je rod.
Kot Kristus: — Ponižnost in delo življenje celo.
In Kristus: — Sveto resnico oznanjal in branil si smelo.
Kristus: — Cel svet si hotel v Njem prenoviti,

srca izčistiti, nove gorečnosti vlti —
da, če božja volja, še v katakombe bi radostni šli,
umirali srečni ob himni Stvaritelju vseh stvari.
In kot Kristus: Pustite male k meni! — Ves obraz jim blaženost sije
in iz teles in duš kipi moč svete Evharistije.

Mrtev si! — —

A ob grobu stojimo in vidimo Tvoje oči
in spoznamo: Tvoj jezik govorimo,
jezik ljubezni in vere globoke in živ živiš v nas
in naš čoln je varen, kot prej nikdar
v besnosti valov, in ko nov bo krmar
z nami moč
združil, zaklicali bomo: »Pozdravljena noč
in vihar!« — — —

France Bevk.